

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2016 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

K. I.

przeciwko:

Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w T.

o:

zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego;

III. przyznaje adw. W. M. ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Toruniu kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

C 19/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2004 r. w sprawie I Co 2053/14 Referendarz Sądowy ustanowił dla K. I. adwokata z urzędu w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w T. o zadośćuczynienie.

Powód K. I. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w T. kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przebywał w Areszcie Śledczym w T. w okresie od 17 lipca do 15 stycznia 2013 r. W trakcie pobytu nie zapewniono mu praw i standardów wynikających z przepisów regulujących wykonywanie kary pozbawienia wolności. Zaznaczył, iż nie zapewniono mu odpowiednich warunków sanitarnych, cele były przeludnione, nienależycie oświetlone, z nieszczelnymi oknami, robactwem i grzybami. Brak było również właściwej wentylacji powietrza, zaś korzystanie z łaźni ograniczono do jednego razu w tygodniu. W ocenie powoda osadzenie w takich warunkach niekorzystnie wpłynęło na jego zdrowie i samopoczucie. Dodał, iż został pobity przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego. Nadto był pozbawiony możliwości korzystania z zajęć kulturalno – oświatowych i sportowych oraz naruszana została tajemnica korespondencji.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Areszt Śledczy w T. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany zaznaczył, iż w okresie osadzenia powoda nie doznał on krzywdy ani uszczerbku na zdrowiu. Miał zapewnione wszystkie prawa wynikające z obowiązujących przepisów. Podkreślił, iż podczas pobytu powoda w Areszcie nie był wydawane decyzje o umieszczeniu go w warunkach, gdzie powierzchnia przypadająca na skazanego wynosiła poniżej 3m², nie mniej niż 2 m². Dodał, iż w czasie pobytu powoda miał zapewnione wszystkie prawa. W celach liczba łóżek odpowiadała liczbie osadzonych. Każdy miał miejsce przy stole, zaś zniszczone sprzęty były naprawiane lub wymieniane. Powód dodał, iż osadzeni mieli dostęp do ciepłej i zimnej wody, otrzymywali środki higieny osobistej i środki do utrzymania czystości w celach. Zaznaczył, iż w każdej celi znajdowały się kąciek sanitarne. Zapewniona była również odpowiednia wentylacja. Pozwany wskazał, iż zainstalowana była wentylacja grawitacyjna i każdego roku wykonywane były jej kontrole. Osadzeni w celach mieli dostęp do światła dziennego i sztucznego. Osadzeni w Areszcie mieli zapewniony udział w zajęciach kulturalno – oświatowych, dostęp do biblioteki, prasy, telewizji. Osadzonym zapewniono również odpowiednią opiekę lekarską i pielęgniarską.

Sąd ustalił, co następuje:

K. I. był osadzony w Areszcie Śledczym w T. w okresie od 17 lipca 2012 r. do 15 stycznia 2013 r.

Bezsporne

K. I. będąc w Areszcie Śledczym w T. przebywał w celach numerach: 406, 108,408, 307, 111, 305, 206, 10, 212, 7, 107

Dowód: wydruk k. 47

W Areszcie Śledczym w T. przestrzegane są normy przeludnienia w celach. W stosunku do K. I. nie wydawano żadnych decyzji o przebywaniu w warunkach przeludnienia.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

zeznania świadka M. C. z dnia 21.12.2015 r. 00:00:50, k. 36 akt II Cps 202/15

Osadzeni w Areszcie Śledczym w T. mieli dostęp do ciepłej i zimnej wody. W każdej celi znajdował się kąciek sanitarny oddzielony od części mieszkalnej. Nadto osadzeni mieli możliwość korzystania raz w tygodniu z ciepłej kąpieli.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

Osadzeni mają dostęp do odpowiedniego oświetlenia, dopływu powietrza.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

W Areszcie Śledczym w T. zainstalowana jest wentylacja grawitacyjna. Systematycznie przeprowadzane są kontrole wentylacji, instalacji gazowych, przewodów kominowych. Przeprowadzone kontrole nie wykazały uchybień.

Dowód: protokoły k. 20-21;

zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

Osadzeni otrzymują środki czystości. Na prośbę wydawane były również dodatkowe środki.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt

Na bieżące jest naprawiany bądź wymieniany sprzęt więzienny. Zdarzają się przypadki zagrzybienia i insektów. Zaraz po otrzymaniu zgłoszenia są one jednak usuwane przez wyspecjalizowane służby.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

Osadzeni otrzymują trzy posiłki dziennie, które są monitorowane pod względem kaloryczności.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt

W Areszcie Śledczym w T. osadzeni mogą korzystać z zajęć kulturalno- oświatowych, a nadto mają dostęp do prasy, biblioteki, telewizji i radiowęzła.

Dowód: zeznania świadka M. S. z dnia 20 maja 2015 r. 00:15:41-00:27:17 k. 51v-52 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

Korespondencja kierowana do osadzonych sprawdzana jest w trybie zamkniętym lub półotwartym.

Dowód: zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

Osadzeni mogą korzystać z pomocy lekarskiej. Lekarz pierwszego kontaktu przyjmuje na bieżąco, nadto osadzeni ma możliwość leczenia u specjalisty. Konieczność wizyty osadzony zgłasza funkcjonariuszowi lub pielęgniarce. K. I. korzystał z pomocy lekarskiej w przypadku przeziębień. W trakcie pobytu nie stwierdzono u niego pogorszenia widzenia czy pojawienia się wykwitów skórnych.

Dowód: zeznania świadka J. P. z dnia 20 maja 2015 r. 00:05:57- 00:14:35 akt;

zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt;

książeczka zdrowia k. 44

Osadzeni mają kontakt z pracownikami służby więziennej i mogą im zgłaszać swoje uwagi i skargi. K. I. nie zgłaszał żadnych skarg.

Dowód: zeznania świadka J. K. z dnia 20 maja 2015 r. 00:27:17-00:49:11 k. 52-52v akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, fakty przyznane przez stronę pozwaną, przedłożone przez strony dokumenty, zeznania świadków oraz dowód z przesłuchania strony powodowej.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków - pracowników Aresztu Śledczego w T. - J. P., M. S. i J. K. przesłuchanych na okoliczność pobytu powoda w areszcie, warunków bytowych, ustalenia czy przebywał w warunkach przeludnienia. Sąd do oceny zeznań tych świadków podszedł z dużą ostrożnością mając na uwadze, że świadkowie są pracownikami pozwanego. Z określonych względów świadkowie ci mogli zatem chcieć dopomóc swymi zeznaniami pozwanym, a przynajmniej nie chcieć im zaszkodzić. Niemniej jednak ta okoliczność nie przesądziła o braku wiarygodności ich zeznań. Zeznania tych świadków były spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały, co do warunków socjalno-bytowych, wyposażenia celi w sprzęt kwaterunkowy, stanu sanitarnego, stanu wentylacji i oświetlenia oraz realizacji przysługujących osadzonym uprawnień. Dlatego Sąd dał im wiarę.

Sąd nie odmówił wiarygodności również świadkowi M. C.. Podkreślić należy, iż świadek jest znajomym powoda i przebywał z nim w jednej celi niemniej jego twierdzenia nie są stronnicze. Świadek jednoznacznie wskazał, iż warunki panujące w areszcie były dobre i nie ma do nich zastrzeżeń. Jednocześnie podkreślił, iż były to warunki odpowiednie dla osób osadzonych w areszcie.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. M., J. L., R. B. jedynie w części w jakiej znajdują one pokrycie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a mianowicie co do faktu przebywania w jednej celi z powodem. W pozostałym zakresie zeznania świadków pozostają w sprzeczności z dowodami z dokumentów oraz z wiarygodnymi zeznaniami świadków.

Do sprawy niewiele wniosły natomiast zeznania świadka P. G.. Świadek zeznał jedynie, że około miesiąca był osadzony w jednej celi z powodem (cela nr 407) celi była trzyosobowa, w celi przebywały trzy osoby. Świadek nie miał nic do powiedzenia odnośnie warunków panujących w celi.

Jeżeli chodzi o przesłuchanie powoda to za wiarygodne Sąd uznał jedynie te twierdzenia powoda, które nie kolidowały z pozostałym – uznanym za wiarygodny – materiałem dowodowym bądź dotyczyły okoliczności, które były bezsporne, nie przyznając waloru zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy tym twierdzeniom, które do tego materiału pozostawały w opozycji. Za mijające się z prawdą Sąd uznał zeznania powoda dotyczące przebywania w celach przeludnionych, nieodpowiednich warunków bytowych, pobicia przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego, pogorszenia się jego stanu zdrowia, brak zajęć kulturalno – oświatowych i naruszenia tajemnicy korespondencji.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych okulisty i z zakresu medycyny ogólnej celem ustalenia aktualnego stanu zdrowia powoda oraz ustalenia czy przebywanie w Areszcie Śledczym mogło wpłynąć na pogorszenie się zdrowia powoda. Analizując książeczkę zdrowia powoda Sąd nie dostrzegł, by w okresie przebywania w Areszcie Śledczym w T. miał on jakiegokolwiek problemy zdrowotne. Nadto sam powód składając zeznania w niemniejszej sprawie wskazał, iż badał się okulistycznie i nie ma żadnych kłopotów związanych z widzeniem. Materiał dowodowy nie potwierdził, aby funkcjonariusz służby więziennej naruszył nietykalność fizyczną powoda, nie potwierdził twierdzeń powoda, że doszło do pobicia powoda przez funkcjonariusza.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, że powód był osadzony w Areszcie Śledczym w T.. Nie kwestionowaną przez strony okolicznością również było, że powód w w/w jednostce penitencjarnej był osadzany w różnych celach. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia, czy w celach, w których osadzany był powód występowało zjawisko przeludnienia i jaki miało ono charakter, a nadto jakie były warunki bytowe w jednostce penitencjarnej.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenie na art. 24 k. c. w związku z art. 448 k.c. Powód domagał się zadośćuczynienia za długotrwałe przebywanie w celach o powierzchni mniejszej niż 3 m² i warunki bytowe oraz sanitarne, a także za doznane obrażenia ciała powstałe w trakcie pracy świadczony na rzecz pozwanego.

Zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby

złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, jak również naprawienia szkody majątkowej wyrządzonej na skutek naruszenia dóbr osobistych na zasadach ogólnych. Z kolei art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Art. 24 k.c. nie wymaga dla odpowiedzialności winy sprawcy oraz przewiduje domniemanie bezprawności jego działania naruszającego dobra osobiste. Także w odniesieniu do roszczeń opartych na art. 448 k.c. najczęściej przyjmuje się, iż każde naruszenie dóbr osobistych jest bezprawne, chyba że zostaną wykazane okoliczności wyłączające bezprawność, a więc stosuje się konstrukcję przewidzianą w art. 24 k.c. Oznacza to, że dochodzący roszczenia o zadośćuczynienie na podstawie art. 24 k.c. i 448 k.c. nie jest obciążony obowiązkiem wykazania bezprawności naruszenia / Wyrok SN z dnia 28 lutego 2007 r. V CSK 431/06 i Uchwała SN z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11/.

W takim stanie rzeczy na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach przeludnienia, w celach, w których na skazanego przypadło mniej niż 3 m², przy nieodpowiednich warunkach bytowych i sanitarnych. Natomiast rzeczą pozwanego było wykazanie, iż warunki w jednostkach penitencjarnych odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych.

W tym miejscu podkreślić należy, iż osoba pozbawiona wolności przez sam fakt uwięzienia nie traci podstawowych praw gwarantowanych przez Konstytucję i akty prawa międzynarodowego. Poszanowanie i ochrona jej godności jest obowiązkiem władzy publicznej, wypełniającej zadania represyjne państwa. Realizacja pozbawienia wolności wiąże się z ustaleniem poziomu, na którym warunki uwięzienia są „odpowiednie” i nie naruszają przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka. Wyjściowe założenie dla określenia wymaganego poziomu jest takie, by traktowanie człowieka pozbawionego wolności nie było poniżające i niehumanitarne, a ograniczenia i dolegliwości, które musi on znosić, nie przekraczały koniecznego rozmiaru wynikającego z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka oraz nie przewyższały ciężaru nieuniknionego cierpienia, nieodłącznie związanego z samym faktem uwięzienia.

Na konkretne warunki uwięzienia składają się różne parametry, którymi między innymi jest powierzchnia pomieszczenia przypadająca na jedną osobę, dostęp światła i powietrza, infrastruktura sanitarna, warunki spania i jedzenia lub możliwość przebywania poza celą. W niektórych wypadkach ocena odpowiednich warunków wymaga uwzględnienia indywidualnych cech osadzonego, takich jak wiek lub stan zdrowia. Istotnym elementem oceny jest również czas trwania nieodpowiedniego traktowania /Uchwała SN z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11/.

Po tak poczynionych uwagach należało przejść do ustalenia, czy powód był osadzony w Areszcie Śledczym, w takich warunkach w jakich wskazywał i czy doszło do naruszenia jego dóbr osobistych.

Przechodząc zatem, do oceny zasadności roszczenia, co do żądania zasądzenia zadośćuczynienia w związku z przebywaniem w przeludnionych celach, wskazać należy, że podstawowe warunki, w jakich skazany ma odbywać karę pozbawienia wolności, obejmujące m.in. powierzchnię celi mieszkalnej przypadającej na skazanego, określa art. 110 k.k.w. Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym od dnia 6 grudnia 2009 r. (na podstawie ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy, Dz.U. Nr 190, poz. 1475), przewiduje, że powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m² oraz określa warunki, jakim muszą odpowiadać cele. Stanowi też, że dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego może umieścić skazanego na czas określony nie dłuższy niż 90 dni, z zachowaniem pozostałych wymagań, w celi mieszkalnej, w której na jednego skazanego przypada powierzchnia poniżej 3 m², nie mniej jednak niż 2 m², oraz precyzuje szczególne sytuacje, w których może to nastąpić. Przepis wprowadza też możliwość umieszczenia skazanego w mniejszej celi jeszcze w innych wypadkach, na okres nie dłuższy niż 14 dni. W decyzji wydanej na tej podstawie należy określić czas oraz przyczyny umieszczenia skazanego

w takich warunkach oraz oznaczyć termin, do którego skazany ma w nich przebywać. Na decyzję przysługuje skarga do sądu, który rozpoznaje ją w terminie siedmiu dni.

W obecnym stanie prawnym wykazanie przez pozwanego ścisłego wypełnienia wszystkich ustawowych przesłanek przejściowego umieszczenia skazanego w celi o mniejszej niż wymagana powierzchni może prowadzić do skutecznego wykazania braku bezprawności.

W odniesieniu do pobytu powoda w Areszcie Śledczym w T. wskazać należy, że przestrzegano tam normy zaludnienia celi. Twierdzenie powoda jakoby przebywał w celi przeludnionej nie znalazły odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd ustalił bowiem, iż w stosunku do powoda nie wydawano żadnych decyzji o przebywaniu w warunkach przeludnienia.

Do rozważenia pozostała natomiast kwestia czy przy wykonywaniu kary pozbawienia wolności w stosunku do powoda doszło do naruszenia obowiązujących przepisów. Przypomnieć wypada w tym miejscu, że powód powinien udowodnić zdarzenia, które godziły w jego dobra osobiste a pozwany, że ich wystąpienie mieściło się w granicach obowiązujących norm prawnych.

Za nieprawdziwe należało uznać stanowisko powoda odnośnie nieprawidłowego oświetlenia i braku sprawnej wentylacji w celach. Pozwany wykazał bowiem, iż wentylacja działała sprawnie i przeprowadzane kontrole nie wykazały żadnych uchybień. Nadto cele oświetlone były w sposób dostateczny i prawidłowy.

Powód twierdził również, iż w celach panowały bardzo złe warunki, na ścianach był grzyb, pojawiało się robactwo. Sąd ustalił, iż w Areszcie Śledczym w T. zapewnione były odpowiednie warunki bytowe. Osadzeni mieli do dyspozycji środki czystości, korzystali z łaźni raz w tygodniu, mieli dostęp do ciepłej i zimnej wody. W celach znajdowały się wydzielone kąpki sanitarne, zaś każdy z osadzonych miał niezbędne sprzęty i miejsce przy stole podczas posiłku. Świadczyli przyznali, iż w celach pojawiał się grzyb czy też pojawiały się insekty. Zazaczyli jednak, iż niezwłocznie po zgłoszeniu były one usuwane przez wyspecjalizowanych fachowców. Dodali również, iż na bieżąco cele są remontowane a zepsute sprzęty naprawiane. W tym miejscu wskazać należy, iż twierdzeń powoda dotyczących złych warunków bytowych nie potwierdził powołany przez niego świadek M. C., który był z nim w jednej celi. Świadek stanowczo stwierdził, iż warunki były odpowiednie.

Pozwany wykazał, iż powód miał możliwość uczestniczenia w procesie resocjalizacji. W Areszcie Śledczym odbywały się zajęcia kulturalno – oświatowe, świetlicowe, funkcjonował radiowęzeł. Osadzeni mogli korzystać z biblioteki, codziennej prasy, telewizji.

Powód nie wykazał również aby żywność podawana w Areszcie była słabej jakości.

W odniesieniu do podnoszonej przez niego okoliczności dotyczącej naruszenia tajemnicy korespondencji wskazać należy, iż korzystanie zarówno z prawa korespondencji, jak i rozmów telefonicznych odbywało się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Korespondencja osadzonych sprawdzana była w trybie zamkniętym lub półotwartym.

Powód twierdził, iż został pobity przez funkcjonariusza Aresztu Śledczego. Zdaniem Sądu w tym zakresie dowód nie został przeprowadzony skutecznie. Świadczyli nie potwierdzili bowiem tej okoliczności. Żaden ze świadków nie potwierdził, iż widział to zdarzenie albo widział ślady pobicia u powoda. Powód w związku z tym zajściem nie złożył żadnej skargi. Nadto również z dokumentacji medycznej powoda nie wynika, iż doszło do jego pobicia.

Twierdzenia powoda odnośnie pogorszenia się stanu jego zdrowia wywołane złymi warunkami w celach również nie znalazły odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym. Podkreślić należy, iż odnośnie problemów okulistycznych powód sam przyznał, iż obecnie nie ma żadnych kłopotów ze wzrokiem. Z dokumentacji medycznej załączonej do akt nie wynika, iż powód miał problemu zdrowotne. Nadto nie można również pomijać, iż wobec ustalenia, że warunki bytowe w Areszcie Śledczym były dobre trudno jest wskazywać, iż miały one jakiś negatywny wpływ na zdrowie powoda. W tym miejscu warto wskazać, iż zakład karny nie ma obowiązku zapewnienia osadzonym

warunków na przeciętnym poziomie społeczeństwa. Nawet złe warunki bytowe nie stanowią automatycznie naruszenia godności lub czci więźnia. (wyrok SA w Krakowie z 20.03.2015 r., I ACa 30/15).

Reasumując, powód nie wykazał naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności i prawa do intymności. Działanie pozwanego nie było bezprawne.

Na marginesie należy jedynie wspomnieć, że nawet ewentualne udowodnienie tych okoliczności nie byłoby jednoznaczne z zasadnością powództwa. Zadośćuczynienie ma charakter fakultatywny /„sąd może przyznać” a nie „sąd przyznaje”/. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych. Zadośćuczynienie zasądza się dopiero wówczas, gdy uzasadnia je stopień naruszenia. Po dokonanej analizie wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, Sąd może odmówić zasądzenia sumy pieniężnej wtedy, gdy stwierdzi - w oparciu o zobiektywizowane kryteria - że nie zachodzi potrzeba zadośćuczynienia za krzywdę moralną poprzez jej zrekompensowanie w formie pieniężnej. Swoboda decyzji sądu odnosi się do oceny tego, czy zadośćuczynienie pieniężne jest w danej sytuacji odpowiednim sposobem rekompensaty krzywdy moralnej, czy też przeciwnie – istnieją dostateczne możliwości naprawienia krzywdy w drodze zastosowania środków ochrony niemajątkowej. Przy stosowaniu omawianego przepisu Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych i jej stopień, rodzaj naruszonego dobra oraz niewłaściwe zachowanie poszkodowanego. Zatem mimo spełnienia przesłanek ustawowych /naruszenie dóbr/, żądanie zadośćuczynienia nie musi być uwzględnione przez Sąd /patrz: wyrok SN z 17 czerwca 1983r., I CR 170/83, LEX nr 8547; wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003 nr 4, poz. 56; wyrok SN z 13 czerwca 2002r., V CKN 1421/00, niepubl.; wyrok SN z 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004 nr 4, poz. 53; wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, Nr 7-8, poz. 101; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 stycznia 2007 r., I ACa 833/06, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 lipca 2008r., I ACa 1150/06, OSAW 2008 Nr 4 poz. 110/.

Po tak poczynionych ustaleniach Sąd na podstawie art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. i art. 417 k.c. a contrario, orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd uznał, że z uwagi na sytuację materialną powoda nie należy go obciążać kosztami zastępstwa procesowego, zaś pozostałymi kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, /Dz. U. z 2013 r., nr163, poz. 1348 ze zm./ i art. 98 § 3 k.p.c., zasądając ze Skarbu Państwa kwotę 180 zł plus podatek VAT z tytułu zastępstwa procesowego.